

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Vodafone Czech Republic, a. s.**, se sídlem Vinohradská 167, Praha 10, zastoupeného Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, za účasti: **Telefónica Czech Republic, a. s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, proti rozhodnutí Rady žalovaného ze dne 3. 7. 2008, čj. 39 810/2008-603, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2012, čj. 9 Ca 318/2008 – 88,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2012, čj. 9 Ca 318/2008 - 88, **se z r u š u j e** a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 25. 3. 2008, čj. 875/2006-610/XXI. vyř., zamítl návrh žalobce na stanovení povinnosti osoby zúčastněné na řízení (dále též jen „zúčastněná osoba“) uzavřít se žalobcem dodatek ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené dne 22. 3. 2001, ve znění doručeném žalovanému dne 4. 1. 2006; a dále rozhodl, že navrhovatel a zúčastněná osoba jsou povinni uzavřít spolu dodatek ke smlouvě o propojení, který bude upravovat přenositelnost telefonních čísel, přičemž cena za přenesení telefonního čísla ze sítě zúčastněné osoby do sítě žalobce bude sjednána ve výši 524 Kč bez DPH a cena za přenesení telefonního čísla ze sítě žalobce do sítě zúčastněné osoby bude sjednána ve výši 418 Kč, a proces přenesení telefonního čísla bude upraven podle opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel, nedohodnou-li se účastníci jinak (dále též jen „OOP“); a konečně uložil účastníkům splnit uloženou povinnost ve lhůtě třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce i zúčastněná osoba napadli rozhodnutí předsedy žalovaného rozkladem. Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2008, čj. 39 810/2008-603, ve znění opravného usnesení ze dne 4. 9. 2008, čj. 39 810/2008-603/II. vyř., Rada žalovaného zamítla rozklady a potvrdila napadené rozhodnutí.

3. Rozhodnutí předsedy i Rady žalovaného jsou dostupná na <http://www.ctu.cz/ctu-online/elektronicka-uredni-deska/rozhodnuti-o-sporech/paragraf-127.html> (stav webových stránek kontrolován ke dni 12. 8. 2013) a soud na ně pro stručnost zcela odkazuje.

II.

4. Žalobce napadl rozhodnutí Rady žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 29. 6. 2012, čj. 9 Ca 318/2008 - 88, zamítl.

5. Rozsudek městského soudu je stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

6. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

7. Stěžovatel tvrdil, že vymezil předmět správního řízení podáním návrhu na schválení dodatku ke smlouvě o propojení. Nejednalo se o návrh na zahájení řízení o vyřešení sporu mezi stěžovatelem a zúčastněnou osobou podle úvahy žalovaného. Městský soud proto pochybil v závěru, že nebyl omezen návrhem stěžovatele. Názor městského soudu, že má-li předseda žalovaného pravomoc rozhodovat o sporech mezi účastníky (§ 80 odst. 4 za použití § 127 odst. 1 zákona 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů), mohl po zamítnutí návrhu dodatku v předloženém znění uložit účastníkům správního řízení jinou související povinnost, neobstojí.

8. Dále stěžovatel zpochybnil názor městského soudu na podřaditelnost stanovení ceny za přenos telefonního čísla pod § 55 odst. 1 zákona o el. komunikacích. Podle stěžovatele toto ustanovení rozlišuje mezi náklady na propojení, které souvisejí s poskytováním služby podle § 34 zákona o el. komunikacích. Tyto náklady proto počítají s propojením, které samo o sobě nepředstavuje přenositelnost telefonního čísla bez dalšího.

9. Městský soud přistoupil bez bližší argumentace a vypořádání odpovídajících žalobních námitek na výklad žalovaného, podle kterého je maximální stanovení ceny, uvedené v odůvodnění správních rozhodnutí, pouze informativní. Stěžovatel přitom zdůraznil, že podle správních rozhodnutí se jedná o cenu maximální a navíc žalovaný vázal kalkulaci na maximální cenu objednávky. Soud shledal, že se konstatování ceny na základě komplexní objednávky neodráží ve výrokové části správního rozhodnutí, což podle stěžovatele není podstatné. Je však zřejmé, že žalovaný vycházel z komplexní objednávky při stanovení ceny přenosu a právě to stěžovatel namítal.

10. Stěžovatel žalobou zpochybnil výrok II. písm. b) rozhodnutí předsedy žalovaného. Městský soud shledal tento výrok vnitřně nerozporným, srozumitelným a přezkoumatelným, přičemž se omezil na citaci OOP. Stěžovatel však tvrdil, že pokud žalovaný rozhodoval o procesu přenesení telefonního čísla, měl tak učinit uložením „*těchto povinností*“ (přičemž stěžovatel dále zpochybňoval pravomoc žalovaného tak učinit), nebo schválením dohody mezi účastníky. Žalovaný však v předmětném výroku nenaplnil žádnou ze zmíněných variant.

11. Za zásadní stěžovatel považoval námitky týkající se věcné nesprávnosti stanovení ceny za přenesení telefonního čísla. Zpochybnil závěr městského soudu, který odmítl námitku stěžovatele poukazující na benchmarking, a podle kterého se nejednalo o cenovou regulaci a žalovaný správně postupoval podle § 55 odst. 1, 2 zákona o el. komunikacích, nikoliv podle § 56 téhož zákona. Pokud se účastníci soudního řízení i městský soud shodli na tom, že žalovaný rozhodoval vrchnostensky, pak se mj. s ohledem na odůvodnění stanovení cen, označených za maximální, jednalo o rozhodnutí o cenové regulaci. Byť § 55 odst. 1 zákona o el. komunikacích představuje obecný rámec stanovení těchto cen, neupravuje vrchnostenský způsob stanovení ceny, jaký zvolil žalovaný. Žalovaný měl proto postupovat, jako kdyby prováděl cenovou regulaci, třebaže by tak činil pouze analogicky.

12. V žalobě stěžovatel namítl a podrobně vyargumentoval, že rozdílné stanovení cen je samo o sobě diskriminační. Žalovaný nepodpořil efektivní investici stěžovatele, resp. podpořil neefektivní investici zúčastněné osoby, a podle rozhodnutí předsedy žalovaného má stěžovatel platit za zcela identickou službu jeho konkurentům, totiž zúčastněné osobě, vyšší cenu, než jakou mají platit tyto osoby stěžovateli. Jakékoliv vícenáklady zúčastněné osoby oproti nákladům vynaloženým stěžovatelem proto nelze hodnotit jako efektivní investici. Městský soud v hodnocení uvedené otázky pochybil.

13. Pokud soud tvrdil, že stěžovatel neprokázal diskriminaci uvedeným cenovým rozhodnutím, je to v rozporu s obsahem spisu a provedeným dokazováním. Měl-li soud za to, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno, měl jej podle § 118a odst. 3 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. vyzvat k doplnění důkazních návrhů.

14. Městský soud vytkl stěžovateli, že neoznačil žádnou položku za neefektivní. To je v rozporu s tvrzením stěžovatele v žalobě, v replice k vyjádření žalovaného i s obsahem spisu. Navíc i zde měl soud v pochybnostech o dostatečnosti tvrzení stěžovatele postupovat podle § 118a odst. 3 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. a v souladu s § 49 odst. 4 s. ř. s., resp. § 37 odst. 5 s. ř. s.

15. Stěžovatel žalobou brojil mj. proti tomu, že žalovaný do cenové kalkulace zahrnul i náklady na společné řešení vynaložené účastníky. Soud mu obecně přisvědčil, ale uzavřel, že žalovaný tyto náklady do cenové kalkulace nezahrnul. To je v rozporu s vymezením nákladů, které byly do kalkulace zahrnuty podle rozhodnutí předsedy žalovaného. V něm náklady na společné řešení zahrnuty jsou, zejm. pokud se jedná o hardwarové a softwarové náklady. Stěžovatel to žalobou namítl. Soud se však ve vztahu k těmto nákladům spokojil s tvrzením žalovaného, jaké úkony v rámci přenosu telefonního čísla provádí zúčastněná osoba pomocí těchto systémů. Stěžovatel opakovaně namítl, že v takovém případě měl žalovaný poměrně hodnotit účelnost vynaložených nákladů a poměr, v jakém lze tyto náklady promítnout do kalkulace. Žalovaný to neučinil. Z rozsudku není zřejmé, proč se soud spokojil s tvrzením žalovaného, že uvedené náklady nezahrnul do kalkulace.

16. Městský soud shledal nepřijatelnou námitku, již stěžovatel v replice brojil proti vyjádření žalovaného co do zahrnutí nákladů POS Client a Siebel. Stěžovatel zpochybnil, že se jednalo o nový žalobní bod. Tvrdil, že se jednalo o námitku proti nákladům, které byly zahrnuty do kalkulace, a na které poukazyval již v žalobě. Podrobnější rozvedení této otázky v replice reagovalo na vyjádření žalovaného. K možnosti podrobnějšího rozvedení obecně uplatněných žalobních bodů stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, a na § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel zdůraznil, že považuje námitku co do zahrnutí nákladů za uvedené systémy za zásadní a mající vliv na stanovení ceny za přenos telefonního čísla.

17. Dále měl městský soud pochybit tím, že jako nezpůsobilý žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl poukaz stěžovatele na četná podání týkající se podrobné technické argumentace k nesprávnosti výpočtu ceny přenosu. Jednalo se o žalobní bod, kterým stěžovatel vymezil přezkum rozhodnutí Rady žalovaného co do věcné nesprávnosti stanovení ceny za přenos. Stěžovatel z důvodu procesní ekonomie nekopíroval převážně technicistní argumentaci. Učinil tak v souladu s ustálenou judikaturou, která chápe odkaz na příložené listiny i co do části tvrzení jako výjimku, v konkrétních případech možnou a odůvodněnou. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 742/2006 a sp. zn. 29 Cdo 1089/2000, připouštějící výjimku z pravidla definovaného v § 79 odst. 1 o. s. ř. Stěžovatel byl přesvědčen, že podmínky pro tento výjimečný postup byly splněny i v jeho věci. Pokud se městský soud domníval, že uvedená výjimka na věc nedopadá, měl stěžovatele vyzvat k doplnění žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s., vyzvat jej k doplnění tvrzení a důkazů podle § 49 odst. 4 s. ř. s., nebo jej poučit podle § 118a odst. 1 s. ř. s. za použití § 64 s. ř. s.

18. Konečně městský soud nepřihlédl k námitkám vzneseným v replice co do použití nesprávného vzorce pro výpočet ceny za přenesení. I zde však stěžovatel vymezil jako včasné žalobní bod nesprávné stanovení ceny za přenos telefonních čísel. Až v návaznosti na vyjádření žalovaného reagoval podpůrnou argumentací, mj. o nesprávném a protisoutěžním vzorci pro výpočet ceny. Navrhl variantní způsoby výpočtu a zpochybnil zdánlivě logický výpočet žalovaného. Podotkl, že zvolený vzorec vede k vyšší ceně za přenesení od operátora, který si uchovává více zákazníků. Tím klesá možnost konkurence usilovat o takovéto zákazníky. Tím se vedle rozdílné ceny umocňuje protisoutěžním efekt způsobu stanovení ceny zvoleného žalovaným. I zde stěžovatel tvrdil, že se nejednalo o nový žalobní bod, ale pouze o rozvedení včas uplatněné argumentace.

IV.

19. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

20. Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

VI.

21. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

22. Kasační stížnost je důvodná.

23. Nejprve stěžovatel zpochybnil pravomoc žalovaného vyřešit spor mezi stěžovatelem a zúčastněnou osobou s tím, že žalovaný měl pravomoc rozhodnout pouze o návrhu na schválení konkrétního dodatku ke smlouvě, předloženého stěžovatelem.

24. Námitka nebyla důvodná. Městský soud zejm. s odkazem na § 80 odst. 4 a § 127 odst. 1 zákona o el. komunikacích přesvědčivě odůvodnil, proč se žalovaný nemohl omezit na schválení dodatku přesně ve znění návrhu stěžovatele, nebo na jeho zamítnutí. Ustanovení § 80 odst. 4 zákona o el. komunikacích jednoznačně hovoří o rozhodnutí sporu. Žalovaný vysvětlil, proč nebylo možné návrhu stěžovatele vyhovět. Přijetím argumentace stěžovatele by pak žalovanému zbývalo pouze zamítnutí návrhu. Prostým zamítnutím návrhu stěžovatele by ovšem spor nebyl vyřešen. Městský soud zároveň s odkazem na rozhodnutí Rady žalovaného konstatoval, že nebylo možné vydělit z návrhu stěžovatele na uzavření dodatku pouze

některé body, protože jednotlivé sporné body byly konzistentní a logicky na sebe navazující. Stížní námitka se omezila na obecný nesouhlas se závěrem městského soudu, jeho konkrétní argumentaci však nevyvrátila.

25. Stěžovatel také zpochybnil podřaditelnost stanovení ceny za přenos telefonního čísla pod § 55 odst. 1 zákona o el. komunikacích, přičemž se odvolal na text tohoto ustanovení. Ani tato námitka nebyla důvodná a ve své obecnosti nemohla vyvrátit argumentaci městského soudu. Ten zejména s odkazem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. 3. 2002, o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací, jejíž znění předmětný paragraf téměř doslovně kopíruje, a související judikaturu, především rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-438/04, *Mobistar SA*, a stanovisko generální advokátky Ch. Stix-Hackl v téže věci přesvědčivě dovedl, že službu přenesení čísel lze podřadit propojení sítí.

26. Dále stěžovatel tvrdil nepřezkoumatelnost výroku II. písm. a) i b) rozhodnutí Rady žalovaného – v případě obou písmen v návaznosti na své zpochybnění pravomoci žalovaného, v případě písm. b) navíc doplnil, že pokud by akceptoval pravomoc žalovaného, měl ji žalovaný naplnit buď přímým uložením povinností nebo schválením dohody.

27. Nejvyšší správní soud i ve vztahu k této námitce především odkazuje na rozsudek městského soudu. Stěžovatel městskému soudu vytkl, že se omezil na citaci úpravy v OOP, proti které stěžovatel primárně nebrojil. Tato výtka však nebyla důvodná. Městský soud uvedenou citaci zasadil do kontextu vypořádání celé námitky. Srozumitelně a přesvědčivě přitom vysvětlil, že s ohledem na nemožnost vydělení pouze sporných bodů z dodatku navrženého stěžovatelem a zároveň s ohledem na povinnost žalovaného rozhodnout spor žalovaný rozhodl tak, že stěžovatel a zúčastněná osoba jsou povinni uzavřít dodatek s úpravou procesu přenesení čísel podle čl. 11 OOP a zároveň žalovaný stanovil ceny za přenesení čísla mezi sítěmi stěžovatele a zúčastněné osoby.

28. Jistě se lze zamýšlet nad tím, jaká forma výroku by byla nejvhodnější. Postup žalovaného, jehož předseda nejprve zamítl návrh na schválení dodatku ve znění předestřené stěžovatelem a poté uložil stěžovateli a zúčastněné osobě povinnost uzavřít dodatek v podobě předvídané OOP se současným určením ceny, která v OOP není uvedena, nebyl jediný možný. Lze si představit i situaci, kdy by předseda žalovaného vtělil obsah článku 11 OOP do svého rozhodnutí, které by tak obsahovalo celý text dodatku a pak by bylo možné uvažovat i o tom, zda bylo nutné formálně zamítnout návrh stěžovatele na uzavření dohody v jím navrženém znění. To však ještě nečiní rozhodnutí předsedy žalovaného nesrozumitelným a nepřezkoumatelným. Z rozhodnutí je bez jakýchkoli pochybností patrné, jak mají být upravena práva a povinnosti mezi stěžovatelem a zúčastněnou osobou při procesu přenosu čísel, včetně vypořádání nejspornějšího bodu mezi stěžovatelem a zúčastněnou osobou, totiž stanovení cen týkajících se tohoto přenosu.

29. Zároveň stěžovatel uvedl, že městský soud nerefletoval další vady výroku rozhodnutí předsedy žalovaného. Vzhledem k tomu, že stěžovatel tyto vady v kasační stížnosti blíže neupřesnil, soud se jeho námitkou dále nezabýval a pouze obecně konstatuje, že vypořádání souvisejících žalobních námitek městským soudem se nejeví *prima facie* nesprávným či nepřezkoumatelným.

30. V souvislosti s výroky rozhodnutí předsedy žalovaného stěžovatel zpochybnil také závěry městského soudu týkající se formulace ceny ve správním rozhodnutí. Nejvyšší správní soud shledal i ve vztahu k této námitce odůvodnění rozsudku městského soudu dostatečným.

Vzhledem ke skutečnosti, že se kasační soud zabýval posouzením cen stanovených žalovaným z hlediska jejich možného podřazení regulatornímu zásahu žalovaného v další části odůvodnění tohoto rozsudku, na základě stížní námitky věcně polemizující s odpovídající částí správních rozhodnutí, resp. rozsudku městského soudu, nyní především opět odkazuje na rozsudek městského soudu. Tvrdí-li proto stěžovatel, že žalovaný stanovil ceny jako maximální, soud přisvědčil městskému soudu, který vysvětlil, že ceny stanovené ve výroku rozhodnutí předsedy žalovaného byly ve zcela přesné konkrétní výši. Pokud pak bylo v odůvodnění správního rozhodnutí uvedeno, že se jedná o ceny, které účastníci nemohou překročit, ale mohou si sjednat ceny nižší, městský soud zcela srozumitelně vysvětlil, že se jedná o odraz toho, že rozhodnutí žalovaného neomezuje do budoucna smluvní volnost stěžovatele a zúčastněné osoby a jejich možnost uzavřít nový dodatek, v jehož rámci mohou sjednat nižší ceny, než bylo stanoveno rozhodnutím předsedy žalovaného. Rozhodnutí žalovaného proto nebyla nepřezkoumatelná a městský soud v tomto směru správně poukázal i na skutečnost, že argumentace stěžovatele týkající se kalkulace na maximální cenu objednávky neodpovídá jasnému a konkrétnímu výroku rozhodnutí předsedy žalovaného. Stížní námitky směřující proti vadám výroku II. rozhodnutí předsedy žalovaného proto nebyly důvodné.

31. Stěžovatel označil za zásadní námitky, které směřovaly proti věcné správnosti stanovení cen za přenesení telefonního čísla. Zde stěžovatel nejprve namítl, že vrchnostenské rozhodnutí žalovaného představuje svým důsledkem, zejména kvůli označení cen za maximální, rozhodnutí o cenové regulaci. Žalovaný měl proto, byť i jen analogicky, postupovat tak, jako by prováděl cenovou regulaci.

32. Soud neshledal námitku důvodnou. Vypořádání sporu mezi stěžovatelem a zúčastněnou osobou v posuzované věci nepochybně předpokládalo i vypořádání jejich diametrálně odlišných pohledů na cenu za přenos telefonních čísel. Žalovaný, který vyšel zejména z § 80 odst. 4 a § 127 odst. 1 zákona o el. komunikacích a v rámci řešení tohoto sporu při určování výše ceny správně použil kritéria vyplývající především z § 55 zákona o el. komunikacích, nereguloval ceny podle § 56 a násl. zákona o el. komunikacích. Ostatně, ve věci nikdo ani netvrdil, že byly splněny podmínky, za nichž by byl regulatorní zásah žalovaného namístě. Pokud žalovaný připustil, že jeho nynější nahrazení vůle účastníků správního řízení neomezuje tyto účastníky do budoucna v uzavření jiné dohody, ale s ohledem na jejich povinnost respektovat i v případě smluvně sjednaných cen kritéria vyplývající z § 55 zákona o el. komunikacích, která sám žalovaný při výpočtu cen použil, konstatoval v odůvodnění svého rozhodnutí, že tyto ceny nemohou být případnou dohodou účastníků překročeny, neznamená to bez dalšího, že fakticky reguloval ceny způsobem předvídaným v § 56 a násl. zákona o el. komunikacích.

33. Jinými slovy, zásah žalovaného týkající se stanovení cen vycházel pouze z rozsahu a existence sporu mezi stěžovatelem a zúčastněnou osobou ohledně předmětných cen a v případě neexistence tohoto sporu by žalovaný ve vztahu k této skutečnosti nerozhodoval.

34. Dále stěžovatel polemizoval se závěrem městského soudu, podle kterého nebylo rozdílné stanovení cen diskriminační. Stěžovatel tvrdil, že jakékoliv vícenáklady ve vztahu k nákladům stěžovatele nelze považovat za efektivní a že diskriminace je zjevná již jen z rozdílu cen za přenos telefonních čísel.

35. Námitka nebyla důvodná. Stěžovatel diskriminaci, zjednodušeně řečeno, dovedl z nerovnosti ve výsledku. Tento názor však nebyl správný. Zákaz diskriminace je třeba primárně chápat jako zákaz diskriminace v příležitosti, či ještě přesněji, zákaz bezdůvodně nerovného nakládání s různými subjekty ve srovnatelných situacích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2006, čj. 8 As 35/2005 – 51). Městský soud v návaznosti na rozhodnutí

žalovaného podrobně rozvedl, proč stanovení různých cen žalovaným nevedlo k diskriminaci stěžovatele. Základ jeho úvahy vyšel z toho, že žalovaný aplikoval pro výpočet efektivně a účelně vynaložených nákladů shodnou metodiku u stěžovatele i zúčastněné osoby. Zároveň městský soud věrohodně a přesvědčivě nastínil skutečnosti, které mohly důvodně vést k odlišnému výsledku u ceny stěžovatele a ceny zúčastněné osoby, tedy k tomu, že se v případě stěžovatele a zúčastněné osoby nejednalo o subjekty ve srovnatelné situaci. Stěžovatel tuto konkrétní argumentaci městského soudu stížní námitkou nezpochybnil.

36. Vytkl-li přitom stěžovatel městskému soudu, že jej měl poučit ve smyslu § 118a odst. 3 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. a vyzvat k doplnění důkazních návrhů, mýlil se. Ustanovení § 64 s. ř. s. odkazuje k přiměřenému použití občanského soudního řádu pro situace, které nejsou upravené soudním řádem správním. Přezkum správních rozhodnutí správními soudy představuje samostatný typ řízení, oddělený od systému civilního soudnictví, a řídící se vlastním procesním předpisem, kterým je soudní řád správní. Použití občanského soudního řádu na základě § 64 s. ř. s. je třeba považovat za výjimečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2006, čj. 8 As 33/2005 - 52). Výzva k doplnění důkazních návrhů adresovaná stěžovateli nebyla namísto za situace, kdy jeho návrh splňoval náležitosti § 37 odst. 3 a § 71 s. ř. s.

37. Důvodná nebyla ani výtka stěžovatele, podle níž městský soud nesprávně konstatoval, že stěžovatel neoznačil žádnou položku související s kalkulací ceny za neefektivní. Stěžovatel sice v této souvislosti v kasační stížnosti zmínil, že brojil proti společným nákladům a dalším, zejm. nákladům na IT technologie, v tomto směru ovšem smísil různé žalobní námitky. Městskému soudu lze přisvědčit, že stěžovatel v kontextu efektivity nákladů nezmínil žádnou konkrétní položku, kterou by zúčastněná osoba vynaložila neefektivně. Brojil-li žalobou proti nákladům na společné řešení a v rámci této námitky proti nákladům na IT technologie, jednalo se o součást argumentace, podle níž tyto náklady obecně neměly být do kalkulace zahrnuty, nikoliv argumentace, podle níž byly vynaloženy neefektivně. To je ostatně zřejmé i ze skutečnosti, že zatímco neefektivně měla náklady podle stěžovatele vynakládat zúčastněná osoba, vynaložení nákladů na společné řešení (jakkoliv proti němu v rámci jiného žalobního bodu a s jinou argumentací rovněž brojil) se obecně týká obou účastníků správního řízení. Z důvodů v tomto rozsudku již uvedených neobstála ani související námitka, podle níž měl i v tomto případě městský soud poučit stěžovatele podle § 118a odst. 3 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.

38. Další námitkou stěžovatel brojil právě proti tvrzenému zahrnutí nákladů na společné řešení do cenové kalkulace. Městskému soudu přitom vytkl, že učinil pouze výčet úkonů prováděných při přenosu telefonního čísla zúčastněnou osobou pomocí IT systémů. Podle stěžovatele měla být poměrně hodnocena účelnost vynaložených nákladů a poměr, v jakém mohou být promítnuty do kalkulace. Městský soud se ovšem spokojil s tvrzením žalovaného, že tyto náklady do kalkulace nezahrnul. Navíc pak soud shledal nepřipustnou žalobní námitku, kterou stěžovatel v replice odkázal na konkrétní systémy POS Client a Siebel, přestože se jednalo o podrobnější rozvedení včas uplatněného žalobního bodu.

39. Tato námitka byla důvodná. Stěžovatel v žalobě zcela konkrétně vytkl správním rozhodnutím, že není zřejmé, proč byly některé náklady zahrnuty do kalkulace, zejména IT náklady, a namátkově vypočetl některé ze systémů obsažené ve správním rozhodnutí.

40. Městský soud připomněl jednotlivé úkony, které souvisejí s přenesením čísla a které, jak i Nejvyšší správní soud připouští, předseda žalovaného ve svém rozhodnutí mimořádně pečlivě a přehledně rozepsal. Dále však městský soud uvedl pouze to, že právě k těmto úkonům se upínají IT náklady, které rovněž namátkově vypočetl. Na základě čeho městský soud dovodil spojitost těchto nákladů s jednotlivými úkony, nelze z rozsudku městského soudu zjistit. Ostatně,

jistým argumentačním deficitem v tomto směru trpí i rozhodnutí předsedy žalovaného, který po již zmíněném výčtu úkonů, souvisejících s přenesením čísla, uvedl, že „*zabrnul do výpočtu podle výše uvedeného popisu zpracování objednávky: ...*“ a provedl jejich úplný výčet s uvedením toho, zda jednotlivé systémy započítal v plné nebo částečné výši. Obdobné závěry zaujala i Rada žalovaného. Jakým způsobem a zda vůbec tyto systémy slouží dříve popsaným úkonům souvisejícím s přenesením čísla, však zřejmé není. Stěžovateli lze přisvědčit, že městský soud pochybil ve vypořádání námitky, podle níž nelze přezkoumat důvod zahrnutí těchto nákladů do kalkulace, protože uvedl, že tyto náklady se vztahují k popsaným úkonům, aniž by poukázal na konkrétní pasáž správních rozhodnutí, z níž takový závěr vyplývá, nebo předestřel vlastní úvahu, o níž by svůj závěr opřel.

41. Námitka tedy byla důvodná, třebaže neobstojí jedna její část, vytýkající městskému soudu odmítnutí argumentace související se systémy POS Client a Siebel. Městský soud totiž sice konstatoval, že tato argumentace zazněla opožděně a po lhůtě pro rozšíření žaloby, toto konstatování však následovalo až poté, kdy městský soud argumentaci žalovaného, byť stručně, vypořádal. Toto pochybení, na rozdíl od předchozí důvodné námitky, proto nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí městského soudu.

42. Stěžovatel vytkl městskému soudu i postup, kterým tento soud odmítl poukaz stěžovatele na četná podání týkající se technické argumentace k nesprávnosti kalkulace ceny přenosu. Přitom stěžovatel nekopíroval převážně technicistní argumentaci do žaloby z důvodu procesní ekonomie. K přípustnosti svého postupu stěžovatel poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu.

43. Námitka nebyla důvodná. Nejvyšší správní soud znovu opakuje, že přezkum správních rozhodnutí správními soudy představuje samostatný typ řízení, oddělený od systému civilního soudnictví. Jakkoliv je judikatura Nejvyššího soudu bezesporu inspirující, je třeba vycházet při výkladu autonomních procesních předpisů především z judikatury správních soudů. Ta pak stojí na názoru, že vymezení žalobního bodu nelze nahradit odkazem na argumentaci uvedenou v opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, čj. 4 Ads 87/2012 - 34). Tím méně ji pak lze nahradit obecným odkazem na obsah správního spisu a četná podání učiněná v průběhu správního řízení. Ostatně, zcela obdobný princip platí i pro stížní námitky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, čj. 8 Afs 67/2008 - 88). Také zde, z důvodů v tomto rozsudku již uvedených, neobstála ani související námitka, podle níž měl městský soud poučit stěžovatele podle § 118a odst. 3 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.

44. Konečně stěžovatel brojil proti tomu, že městský soud z důvodu jejich opožděného uplatnění nepřihlédl k námitkám týkajícím se použití nesprávného vzorce pro výpočet ceny za přenesení. Podle stěžovatele se však jednalo pouze o rozvedení včas uplatněné námitky, brojící proti nesprávnému stanovení ceny za přenos telefonních čísel.

45. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani této námitce. Stěžovatel správně poukázal na judikaturu soudu týkající se možnosti uplatnit žalobní body relativně obecně a stručně (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78), a pak je dalšími podáními zpřesnit a do určité míry rozvinout. Zároveň však platí, že výklad § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nemůže vést k jeho úplnému vyprázdnění. Jinými slovy, nelze uplatnit zcela obecné a nekonkrétní námitky proti rozhodnutí, umožňující podřadit jim později jakékoliv doplnění přesnějších žalobních námitek a tím nepřímou obcházet lhůtu pro podání žaloby včetně žalobních bodů, nebo zobecnit předmět konkrétní námitky a takto zobecněnému předmětu posléze podřadovat jiné námitky, původnímu konkrétnímu vymezení značně vzdálené, rovněž s efektem obcházení lhůty. Posouzení každé konkrétní procesní situace se do jisté míry vzpírá zobecnění.

46. V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud uzavřel, že námitky týkající se použití nesprávného vzorce pro výpočet ceny za přenesení nepředstavovaly přípustné zpřesnění včas uplatněného žalobního bodu. Pokud stěžovatel tvrdil, že jako včasný žalobní bod vymezil nesprávné stanovení ceny, je třeba připomenout, že věcné výhrady týkající se stanovení ceny obsahovaly námitky týkající se tvrzené diskriminace stěžovatele z důvodu stanovení různých cen, dále porušení povinnosti žalovaného podporovat pouze efektivní investice a konečně zahrnutí neuplatnitelných nákladů, zejm. souvisejících se společným řešením. Z žaloby samotné nebylo možné nijak dovodit, že by stěžovatel brojil i proti vzorci pro výpočet ceny za přenesení. Jeho řádně uplatněné námitky jistě bylo možné obecně vymezit jako námitky proti nesprávnému stanovení ceny. To však neznamená, že by důsledkem takového zobecnění byla následná možnost namítat jakékoliv jiné konkrétní skutečnosti, ve lhůtě pro podání žaloby a uplatnění žalobních bodů nereflektované, které je však možné podřadit zobecňující definici jiného žalobního bodu.

47. Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným, proto jej zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

48. Městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.) rozhodne také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. září 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu